

Publicerad 2006-05-18 10:17 av Nephanian

busbarn

Jag var så nära att snudda kanten ner till ostadigt.

Skrämd av det nedtystade

bara regnet som knackade på min axel

och bad om ett uns medvetenhet ..

mina steg förblev tunga ..

låt mig ta mina vingar högre upp .. men dom gör inte det ...

och mina ord samlas långt innanför

istället för att hävas ut .. ja

jag är rädd. Hela tiden. Hela tiden

förvirrad och rädd. Ja, jag vet inte hur

jag ska fungera eller ta det hela som.

Visst känns det fint att va vid liv, en dag till ?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nephanian med Poeter.se id #8553 innehar upphovsrätten